

ἐσπέραν ἀπὸ τῶν ἐξ ἄχρι τῶν ὀκτῶ πολὺς κόσμος συνωστίζετο περὶ τὴν θύραν τοῦ γραφείου του κειμένου κατὰ τὴν ὁδὸν Σικρίμπ. Ὁ ἐνόμιζε τις ὅτι εὕρισκετο πρὸ μεγάρου πρεσβείας τινός. Ὁ πρῶτος γραμματεὺς του, σύμβουλος του, φίλος του ἀντάξιός ἦτο, Μεζάνης καλούμενος καὶ μεσημβρινός, καθὼς ὅλοι οἱ ἀποτελοῦντες τὸ γραφεῖόν του. Ἄλλοι γραμματεῖς αὐτοῦ ἦσαν οἱ κ. κ. Ροσμῶρ καὶ Λαππαρᾶς νεοὶ καλῶς μορφωμένοι καὶ ἐξ εὐγενῶν ἐπαρχιωτῶν καταγόμενοι οἵτινες ἦσαν ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς τῶν ἐπισκεπτῶν τοῦ Ρουμεστάν.

Καὶ ὁ κόσμος ἐξηκολούθει ἐπισκεπτόμενος ἀθρόος τὸν Νουμᾶν καὶ οἱ δυστυχεῖς γραμματεῖς ἐκράυαζον ἀλληλοδιαδόχως: «Ἡ δούκισσα τοῦ ἁγίου Κυριακοῦ... ἡ μαρκεσία τῆς Βελλγάρδης κτλ.»

Μεταξὺ τῶν γραμματέων τοῦ Νουμᾶ καὶ τρόπον τινὰ τέταρτος τοιοῦτος ἦτο ὁ μαμελοῦκος αὐτοῦ Μπομπάρ, ὅστις περὶ οὐδὲν ἄλλο ἠσχολεῖτο ἢ περὶ τὴν ἀνά τούς Παρισίους διασχίσιον τῆς δόξης τοῦ κυρίου του. Ἐν τούτοις, ἐὰν ἔκρινέ τις ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς περιβολῆς αὐτοῦ, δὲν ἐκέρδαινε πολλὰ χρήματα, ἀλλ' εἰς τοῦτο δὲν ἔπαιεν ὁ Ρουμεστάν. Πλὴν ὅμως ἐξ ἡς ὡς ἀληθῆς παράσιτος ποτε ἰδῶ καὶ ποτε ἐκεῖ σιτιζόμενος διὰ τὴν μεταδίδῃ τὰς εἰδήσεις του, ὧν οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ διαμφοσητῆσθαι τὸ κύρος.

— Μάλιστα, κύριοι... Ἐχω νὰ σᾶς εἶπω κάτι πολὺ σπουδαῖον...

— Τί λοιπόν;

— Ἐπυροβόλησαν τὸν στρατηγόν!..

Καὶ οἱ πάντες εὐρέθησαν ἐν ἐκστάσει ἀλληλοκουτταζόμενοι.

— Καὶ οἱ ἀσφαλτοὶ σας, καλέ μου, ποῦ εἶναι;

— Ἀ! μάλιστα! οἱ ἀσφαλτοὶ... ἔχω μίαν ὑπόθεσιν πολὺ καλλιτέραν...

Καὶ χωρὶς ποσῶς νὰ παραχθῆ διὰ τὴν μικρὰν ἐντύπωσιν, ἦν παρήγαγεν ἡ εἰδησις τῆς δολοφονίας τοῦ στρατάρχου, ἤρχισε νὰ διηγήται τοὺς νέους αὐτοῦ συνδυασμούς. «ὦ! εἶναι λαμπρά, ἐξαιρετὸς ὑπόθεσις καὶ πολὺ μολαταῦτα ἀπλῆ. Ἐπρόκειτο νὰ ἀρπάσῃ τὰς 120 χιλιάδας φράγκων, ὡς δῶρον, ἄς ἡ Ἑλβετικὴ κυβέρνησις δίδει κατ' ἔτος διὰ τὰς ὁμοσπονδιακάς βολὰς· διότι ἦν καλὸς κυνηγός, καὶ ἐξηκολούθει πλάττων ὄνειρα καὶ ἀπαριθμῶν ὅλα τὰ μέλλοντα κατορθώματα, ὅσα ἠδύνατο νὰ χωρέσῃ ὁ φρενητιῶδης νοῦς του, ὅτε διέκοψεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὀνείρων του ἡ ἀφίξις τοῦ Μεζάν ἐρχομένου ἀπὸ τοῦ μεγάρου τοῦ ἐσπευσμένου.»

— Ἐχω μεγάλην εἰδήσιν!... εἶπε ρίπτων τὴν πετσέταν ἐπὶ τῆς τραπέζης... Τὸ ὑπουργεῖον ἔπεσε.

— Καὶ εἶναι δυνατόν;

— Ὁ Ρουμεστάν ἐπῆρε τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ ὑπουργείου τῆς δημοσίας ἐκπαίδευσως!

— Τὸ ἤξευρα, εἶπεν ὁ Μπομπάρ.

Καί, βλέπων τὸ ὑπομειδιάμα των:

— Μάλιστα, ναι, τὸ διαβεβαίω, κύριοι... ἤμην ἐκεῖ κάτω... ἀπ' ἐκεῖ ἐρχομαι.

— Καὶ δὲν τὸ ἐλέγατε;

— Διὰ τί νὰ τὸ πῶ... ἀφοῦ ποτε σας δὲν με πιστεύετε...

Ὁ Ρουμεστάν ἐγένετο ὑπουργός!

— Ἀ! παιδιὰ μου, τί διάβολος ποῦ εἶναι ὁ ἀφέντης μας, ἐπανελάμβανεν ὁ μέγας Λαππαρᾶς κινούμενος ἐν τῷ καθίσματί του... Πῶς τὰ ἐτελείωσε μιά χαρὰ ὅλα!

Ὁ Ροσμῶρ σκανδαλισμένως ἀπεκρίθη:

— Ἀς μὴ ὀμιλῶμεν περὶ τούτων, ἀγαπητέ μοι... ὁ Ρουμεστάν εἶναι πνεῦμα εὐφρές... καὶ ἀκόμη θὰ μεγαλώσῃ.

Ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ τοῦ μεγάρου τοῦ Νουμᾶ, ἐν ᾧ περιέμενον οἱ ὑπηρετῆται κρατοῦντες ἐπὶ τῶν βραχιόνων των τὰ ἐπανωφόρια τῶν κυρίων των ἤρξατο ὑπόκωφός τις θόρυβος. Ἡ δὲ Ροζαλία, κατὰ τὸ σύνθηρος ὑπεδέχετο τοὺς προσερχομένους ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς διεσκευασμένη ὡς κήφῳ χειμερινῷ. Ἐπίσης πλήρη ἐπισκεπτῶν ἦσαν καὶ τὰ πρκαίμενα δωμάτια, ἀπερ ἀλληλοδιαδόχως ἐκενοῦντο καὶ ἐπληροῦντο αὐθωρεῖ ὑπὸ τῶν προσερχομένων ἐπισκεπτῶν, οὗς ἡ Ροζαλία, ἀνεξιέργως ὑπεδέχετο προσμειδιῶσα, ἀλλὰ καὶ ὑπερηφάνως μιμηθεῖσα, ὡς πρὸς τοῦτο, τὴν θεῖαν Πορτάλ. Οὐδεμίαν ἢ Ροζαλία εἰδείκνε, διὰ τὴν νέαν τῆς τύχης τῆς μεταβολῆς, συγκίνησιν, ἀλλὰ πρὸς πάντας ἐφέρετο ὁμοίως μέχρις ἐσπέρας, ὅτε ἀπαντήσασα τὸν Μεζάν εἶπεν: «Ἀ! κύριε Μεζάν...»

Διὰ τῆς φράσεως ταύτης τῆς διακεκομμένης μόνον οἱ δύο των συνενόηθησαν, ὁ ψυχρὸς μεσημβρινὸς καὶ ἡ ἔνθερος Παρισινή. «Ἐρχόμεν νὰ βεβαιωθῶ ἐὰν ἡ εἰδήσις εἶναι ἀληθῆς... ἀλλὰ τώρα πλέον δὲν ἀμφιβέλλω περὶ τούτου...» εἶπε δεικνύων τὰς πλήρεις ἐπισκεπτῶν αἰθούσας Ἡ Ροζαλία τοῦ ἔδωκε τηλεγράφημα ὅπερ ἔλαβε παρὰ τοῦ συζύγου της καὶ χαμηλοφῶνως εἶπε: «Ἐ! τί λέγετε, λοιπόν, τώρα;»

— Εἶναι πολὺ, ἀλλ' ἀληθῆς.

— Καὶ σὺ δὲν τό... εἶπε καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν διὰ τὴν προσαγορεύσῃ ἄλλους νεωστὶ προσελθόντας.

Καὶ ὁ κόσμος ἐξηκολούθει ἐρχόμενος εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ νέου ὑπουργοῦ. Μεταξὺ τῶν προσερχομένων διέκρινέ τις ἀνθρώπους λίαν σημαντικούς φέροντας καὶ εἰδήσεις περὶ τῆς Βουλῆς, περὶ οὗς ἐσχηματίζοντο ἄλλοι ὀμιλοὶ χειρονομοῦντες καὶ φωνάζοντες, ἐν οἷς καὶ πολλαὶ περιέργοι γυναῖκες. Πανταχοῦ δὲ ἤκουέ τις: «Τί ἀνθρωπος, τί ἀνθρωπος!»

Ἐν τινὶ γωνίᾳ ὁ γέρον Μπεσοῦ καθηγητῆς εἰς τὸ Κολλέγιον τῆς Γαλλίας λίαν ἀσχημὸς ἔχων μεγάλην τὴν ρίνα χωμένην κυριολεκτικῶς εἰς τὰ βιβλία ἐλάμβανε σημειώσεις διὰ τὴν συζήτησιν περὶ Ρουμεστάν καὶ τῆς ἐπιτυχίας του.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Καὶ ὁ ἥττον εὐπρόσδεκτος ἀνὴρ εὐρί-

σκεῖ μεδιάμα παρ' αὐτῇ τῇ ψυχροτέρᾳ τῶν γυναικῶν· διότι καὶ ἡ μὴ δυναμένη ν' ἀγαπήσῃ ἡμᾶς, συμπαθεῖ ἐν τούτοις τι ἐξ ἡμῶν: Τὴν ἐπιθυμίαν μας.

Αἱ γυναῖκες φθάνουσιν εἰς ὑψηλότερον ἡμῶν ἠθικὸν μεγαλεῖον, πλὴν πίπτουσι ταχύτερον καὶ βαθύτερον εἰς τὴν ἀβυσσὸν· ἔχουσι περισσότερον ἡμῶν πάθος, πλὴν οὐδὲν αἰσθημα τιμῆς.

Τὸ πάθος φέρει ἡμᾶς ταχύτατον, οὐδεμιᾶς ἔχον ἀνάγκην βοήθειας.

Ἡ ἐλπίς εἶνε ὡς ὁ νυκτερινὸς οὐρανός: οὐδεμία γωνία αὐτοῦ εἶναι τοσοῦτον σκοτεινή, ὥστε ὁ ἐπιμένων ὀφθαλμὸς νὰ μὴ ἀνακαλύψῃ τινὰ ἀστέρα.

Ο. ΦΕΓΓΙΕ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΞΕΝΗΤΙΑ. — ΔΥΟ ΣΟΝΝΕΤΑ

I

Κόρη ἀθράτη μὲ στήθια σὰν τὸ γάλα,
Μ' ὀλόξανθα μαλλιά, σὰν τὸ χρυσάφι,
Μὲ μάγουλα π' ὁ Ἐρωτας τὰ βάφει
Ρόδισμα οὐράνιο ραίνοντας μιά στάλα;

Σὰν κ' ἐσένα δὲν εἶναι πλάσματ' ἄλλα,
Σὲ λαχταρῶ σὰ διψασμένο ἀλάφι.
Νὰ τ' ἀγαπήσω ἢ Μοῖρά μου τὸ γράφει
Τὰ δυὸ σου μαῦρα μάτια τὰ μεγάλα.

Ἐσ' εἰς ἡ εὐτυχία μου, ἐσὺ τὸ φῶς μου·
Πῶς θὰ ἰδῶ ἔς τὴ ζωὴ μου τέτοιο θάμα
Ποτὲ δὲν τὸ ἐφαντάσθη ὁ λογισμὸς μου.

Νὰ μὴ σ' ἀπαρνηθῶ σοῦ κάνω τάμα·
Ἐλα! Χαρὸς καὶ βάσανα τοῦ κόσμου
Χεροπιασμένοι θὰ περῶμε ἀντάμα.

II

Πάλε σκορπάει τῆς Ἀνοιξης τ' ἀγέρι
Ἐς τὴν πλάσι μουστικῆς ἀγάπης γλύκα.
Σὰ νύφ' ἢ γῆ πῶχει ἀμετρ' ἀνθη προῖκα
Λάμπει ἐν ᾧ σδυέται τῆς αὐγῆς τ' ἀστέρι.

Πεταλοῦδες πετοῦν ταῖρι μὲ ταῖρι·
Ἐδῶ βουτίζει μέλισσα, ἐκεῖ σφῆκα·
Τὴ φύσι ἔς τὴν καλὴ τῆς ὥρα βρῆκα,
Λαχταρίζει ζωὴ σ' ὅλα τὰ μέρη.

Κάθε μουσκοβολία καὶ κάθε χρῶμα
Κάθε πουλοῦ κελάϊδισμα ξυπνάει
Πόθο ἔς τὰ φυλλοκάρδιά μου κ' ἐλπίδα,

Νὰ σοῦ ξαναφιλήσω τ' ἅγιο χῶμα,
Νὰ ξαναἰδῶ καὶ τὸ δικὸ σου Μάν
Ἐμορφὴ μου, καλὴ, γλυκεῖά Πατρίδα!

Λ. ΓΡΑΙΚΟΣ.

ΕΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ

τὴν γενικὴν ἀντιπροσώπειαν τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου» καθ' ὅλον τὸ κράτος ἀνέλαβεν ὁ γνωστὸς λόγιος καὶ διερμηνεὺς τοῦ Ἑλληνικοῦ Προξενείου Φιλίππουλόλεως κ.

ΔΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

πρὸς ὃν δέον νὰ ἀπευθύνωνται πᾶσαι αἱ αἰτήσεις.

Γνωρίζομεν δὲ τοῖς κ. κ. συνδρομηταῖς ἡμῶν ὅτι αἱ ἀποδείξεις αἱ φέρουσαι τὴν ὑπογραφήν καὶ σφραγίδα τῆς διευθύνσεως νὰ μὴ πληρωθῶσιν, ὡς ἀκυροὶ, εἰμὴ μόνον αἱ ὑπὸ τοῦ κ. Λ. Ἐνυάλου ἐκδιδόμεναι καὶ φέρουσαι τὴν ὑπογραφήν αὐτοῦ.